mõlemad ütlesid jälle kui üheſt ſuuſt: „Läheb meie aſi ſedawiiſi edaſi, kui ſe tänini läinud, ju ſiis meie lapſed wiimaks weel peawad ſandi leiba otſima!“

Seal astus Peetri wana sõbr, Kaarel Kalles, tupa, kes kaugelt tulles ja mitmeſt ajaſt jälle jõudis sõbra waatama, ja nüüd teretas lahkeste. Aga ei Peeter, ega Tiina ei wõtnud teretamiſt nõnda lahkeste wastu, kui endiſel ajal. Kaarel küſis ſeepäraſt: „Mis teil ommeti wiga on, et teie ei wõta mu teretamiſt wastu nii kui wanal ajal?“ — Seal kaebas Peeter oma häda, et tõõd tehes ja waewa nähes tema enam ei saa edaſi, et kül põllud häästi wilja kannawad. „Ei ſeda wõi mõista, miks meil asjad käiwad haiwa tagupäri?“ — Kaarel kohe küſima: „Kas olete ju walget warblaſt näinud?“ — Misſugune ſee ſiis on?“ päris Peeter. — „Noh, wastas Kaarel, walge warblane on walge warblane, ja ſeeſama tuleb wääga wara, ennegu hallid warblaſed wälja lendawad, ja ta

aga tuleb ja läheb ſilmapilk jälle. Kes teda tahab näha ſaada, ſee peab häästi warane olema, ja ſilmad alati lahti pidama. Uskuge aga, kui ſelle õnne leiate, et ſaate kord teda näinud, ſiis asjad pöörawad teile kohe paremaks. Mis teile tänini wigaks olnud, pole majalt kui ſeſt, et teie walget warblaſt weel pole näinud!“ — Peeter tõutas häästi hoolt kanda, et, kui walge warblane tema rajade poole peaks tulema, tema ika teda kaa peaks näha ſaama. Ja wana sõbr läks pea jälle eemale, kuhu temale tarwis oli tõtata.

Kogu ſee õõ ei tulnud Peetrile und ſilmi ſelle mure päraſt, et ta haiwa püüdis walget warblaſt näha ſaada. Puhte, enne koitu tõuſis ta aſemelt ja läks aeda, ajaſt wäljale ja haiwa wahtis, kas ta kül pidi walget warblaſt näha ſaama. Et ta kül oli teraſe ſilmaga ümberringgi wahtimas, ſel hommikul kallis walge warblane ei tulnud ete; ja et hallid warblaſed ju olid wäljas, ſiis pööras temma jälle õue poole

Eesti-ma rahwa Kalender 1858 , lk. 21